РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

12 май 2011 година *

По съединени дела T-267/08 и T-279/08

Région Nord-Pas-de-Calais (Франция), за който се явяват адв. M. Cliquennois и адв. F. Cavedon, avocats,

жалбоподател по дело T-267/08,

Communauté d'agglomération du Douaisis (Франция), за която се явяват адв. M. Y. Benjamin и адв. D. Rombi, avocats,

жалбоподател по дело T-279/08,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н C. Giolito и г-н B. Stromsky, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: френски.

първоначално с предмет искане за отмяна на Решение C (2008) 1 089 окончателен на Комисията от 2 април 2008 година относно държавна помощ C 38/2007 (ex NN 45/2007), предоставена от Франция в полза на Arbel Fauvet Rail SA, а впоследствие с предмет искане за отмяна на Решение C (2010) 4112 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно държавна помощ C 38/2007 (ex NN 45/2007), предоставена от Франция в полза на Arbel Fauvet Rail,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-н L. Truchot (докладчик), председател, г-жа M. E. Martins Ribeiro и г-н H. Kanninen, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 ноември 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Фактическа обстановка

1 Arbel Fauvet Rail (наричано по-нататък „AFR“) е дружество за производство на подвижни железопътни състави за промишлени цели със седалище Дуе, Франция.

2 На 4 юли 2005 г. това дружество получава от Région Nord-Pas-de Calais (Регион Нор-Па-дьо-Кале, наричан по-нататък „Регион NPDC“) и от Communauté d'agglomération du Douaisis (Обединение на общините в района на Дуе, наричано по-нататък „CAD“) два кредита, всеки с размер от един милион евро при годишен лихвен процент от 4,08 % и изплащане на шестмесечни вноски в срок от три години, считано от 1 януари 2006 г.

3 Вследствие на подадена до нея жалба Комисията на Европейските общности иска от френските органи информация за тези мерки. Френските органи отговарят на тези искания със съобщения съответно от 27 април и 24 октомври 2006 г. и от 30 април и 6 юни 2007 г.

4 С писмо от 12 септември 2007 г. Комисията съобщава на Френската република за решението си да започне предвидената в член 88, параграф 2 ЕО официална процедура по разследване (наричано по-нататък „решението за започване на процедурата“).

5 Решението за започване на процедурата е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 24 октомври 2007 г. (ОВ C 249, стр. 17). Комисията отправя до заинтересованите лица покана да представят мнението си по разглежданите мерки.

6 Комисията получава становище от френските власти в писма от 12 октомври и от 18 и 19 декември 2007 г. Тя не получава становище от заинтересованите лица.

7 В Решение C (2008) 1 089 окончателен от 2 април 2008 година относно държавна помощ C 38/2007 (ex NN 45/2007), предоставена от Франция в полза на AFR (ОВ L 238, стр. 27, наричано по-нататък „първото решение“), Комисията приема, че предоставените от Регион NPDC и CAD кредити представляват държавна помощ. Доколкото става дума за кредит, предоставен без никакво обезпечение на предприятие в затруднено положение, Комисията счита, че размерът на

държавната помощ е равен на разликата между действително приложения лихвен процент и лихвения процент, при който предприятието получател би могло да получи същия кредит на свободния пазар.

8 Комисията смята, че помощта, предоставена от Френската република в полза на AFR, е несъвместима с общия пазар. Затова тя задължава Френската република да си я възстанови от получателя заедно с лихвите.

Производство и нови обстоятелства в хода на производството

9 Регион NPDC и CAD подават жалби в секретариата на Общия съд съответно на 11 и на 17 юли 2008 г. и по тях са образувани дело T-267/08 и дело T-279/08, чийто първоначален предмет е искане за отмяна на първото решение.

10 В писмената реплика Регион NPDC иска съединяването на дела T-267/08 и T-279/08. Комисията не възразява срещу това искане, а CAD го подкрепя.

11 С определение от 19 февруари 2009 г. на основание член 50, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд председателят на шести състав на Общия съд съединява дела T-267/08 и T-279/08 за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

12 На 23 юни 2010 г. Комисията оттегля първото решение, по съображение че включените в него изчисления на размера на помощта не са надлежно обосновани предвид постановеното Решение на Общия съд от 3 март 2010 г. по дело Freistaat Sachsen и др./Комисия (T-102/07 и T-120/07, Сборник, наричано по-нататък „решението по дело Biria“).

13 Първото решение е заменено с Решение C (2010) 4112 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно държавна помощ C 38/2007 (ex NN 45/2007), предоставена от Франция в полза на AFR (наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което Комисията потвърждава несъвместимостта на тази помощ с общия пазар и задължава Френската република да си възстанови посочената помощ от получателя заедно с лихвите.

14 В становищата си от 23 август 2010 г., представени след приемането на обжалваното решение, Регион NPDC и CAD уточняват, че въпреки оттеглянето на първото решение все още поддържат първоначалните си искания, но молят да им бъде дадена възможност да допълнят исканията си, така че да се отнасят и до обжалваното решение.

15 На 27 септември 2010 г. Комисията дава отговор по становищата на жалбоподателите от 23 август 2010 г. Тя се отказва от искането си жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски и иска всяка от страните да понесе своите съдебни разноски.

16 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в осми състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.

17 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (осми състав) открива устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, поставя на жалбоподателите и Комисията писмени въпроси, на които те отговарят в определения срок.

18 Устните състезания и отговорите на страните на устно поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 11 ноември 2010 г.

Искания на страните

19 По дело T-267/08 Регион NPDC иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

20 По дело T-279/08 CAD иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

21 По дело Т-267/08 и дело Т-279/08 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбите като неоснователни,

— да осъди всяка от страните да понесе своите съдебни разноски.

От правна страна

А — *По процесуалните последици от оттеглянето на първото решение и от замяната му с обжалваното решение*

22 Както е видно от точки 12 и 13 по-горе, след подаването на жалбите първото решение е оттеглено и е заменено с обжалваното решение. Жалбоподателите искат да им бъде дадена възможност да променят първоначалните си искания, така че да се отнасят до отмяната на обжалваното решение.

23 В това отношение трябва да се припомни, че когато в хода на производството на мястото на обжалваното решение е издадено друго решение със същия предмет, то следва да бъде разглеждано като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и правни основания. Всъщност би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия, ако в тези случаи жалбоподателят беше длъжен да подава нова жалба. Освен това би било несправедливо, ако при обжалването на нейно решение пред съда на Съюза съответната институция можеше да го измени или замени с друго и да се позове пред съда на изменението или замяната, за

да лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания и правни основания, така че да се отнасят и до второто решение, или да представи допълнителни искания и правни основания за отмяна на това решение (вж. Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, точка 28 и цитираната съдебна практика).

24 Следователно в настоящия случай, от една страна, трябва да се приеме, че предметът на първоначалните искания на жалбоподателите за отмяна на първото решение е отпаднал поради замяната на това решение с обжалваното и че съответно няма основание за произнасяне по посочените искания, и от друга страна, трябва да бъде уважена новата молба на жалбоподателите, посочена в точка 14 по-горе, да се приеме, че с жалбите си те искат отмяна на обжалваното решение, и да се позволи на страните да преформулират своите искания, правни основания и доводи в светлината на това ново обстоятелство, включително да представят допълнителни искания, правни основания и доводи.

Б — *По искането за отмяна на обжалваното решение*

25 Жалбата по дело T-267/08 съдържа седем правни основания. Първото правно основание е изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране. Второто правно основание е изведено от нарушение на правото на защита и на принципите на състезателност, равенство, добра администрация, зачитане на конституционната идентичност на държавите членки и защита на оправданите правни очаквания. Третото правно основание е изведено от явна грешка в преценката, доколкото не е взета предвид правната специфика на субекта, отпуснал помощта. Четвъртото правно основание е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС. То се състои от две части, които се отнасят съответно до грешка в преценката по отношение на произхода на средствата и до грешка в квалификацията на AFR като предприятие в затруднено положение. Петото правно основание е изведено от грешка в преценката на евентуалното предимство, което AFR е извлякло от отпуснатите му кредити. Шестото правно основание е изведено от грешка в преценката при определянето на размера на

помощта. Седмото правно основание е изведено от нарушение на правото на защита в съдебното производство и от злоупотреба с власт.

26 Жалбата по дело T-279/08 съдържа четири правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушение на правото на защита и на принципа на състезателност. Второто правно основание е изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране. Третото правно основание е изведено от грешка в преценката относно понятието за предприятие в затруднено положение. Четвъртото правно основание е изведено от грешка в преценката относно понятието за държавни ресурси.

27 Освен това в съдебното заседание CAD изтъква пето правно основание, изведено от явна грешка в преценката на Комисията относно липсата на обезпечение за кредитите.

1. *По допустимостта на петото правно основание по дело T-279/08*

а) Доводи на страните

28 В съдебното заседание CAD изтъква, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е приела, че спорните кредити са предоставени без обезпечение. Всъщност CAD отпуснало кредита под условието за окончателно сливане на AFR и Lormafer — дружество, контролирано от Arbel SA. Това сливане представлявало гаранция за кредитора, доколкото по-лесно би събрал вземането си от голямото преобразувано дружество.

29 В съдебното заседание Комисията твърди, че тъй като това правно основание е представено късно, то трябва да бъде обявено за недопустимо. При условията на евентуалност тя поддържа, че посоченото от CAD условие за изплащане на помощта не може в правно отношение да се приравнява на гаранция и че отпускането на спорните кредити не е зависело от учредяването на обезпечение.

30 В отговор на възражението на Комисията за недопустимост CAD заявява, че разглежданият довод се съдържа в точка 30 от жалбата му и че посоченото условие е споменато в протокола от събранието на съвета на CAD от 24 юни 2005 г., представен в приложение A.2 към жалбата.

б) Съображения на Общия съд

31 Следва да се припомни, че съгласно разпоредбите на член 44, параграф 1, буква в) във връзка с разпоредбите на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник в жалбата трябва да се посочи предметът на спора и да се включи кратко изложение на посочените правни основания и че в хода на производството не може да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

32 В настоящия случай следва да се констатира, че противно на твърденията му жалбоподателят не е посочил това правно основание в жалбата си. Всъщност в точка 30 от жалбата само се споменава, че CAD е предоставило спорния кредит „при определени условия", без да се твърди, че едно от тези условия, а именно окончателното сливане на AFR и Lormafer, представлява гаранция и че следователно Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е счела, че кредитите са били предоставени без обезпечение. В протокола от събранието на съвета на CAD, съдържащ се в приложение A.2 към жалбата, само се уточняват условията, при които е предоставен кредитът, без да се споменава каквото и да било обезпечение за кредита, и при всички случаи не може чрез тълкуване на протокола да се приеме, че в него е изложено това правно основание. Трябва да

се добави, че освен това жалбоподателят не изтъква това правно основание в молбата си за изменение на исканията и правните основания, посочена в точка 14 по-горе.

33 Освен това жалбоподателят не твърди, че посоченото правно основание почива върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

34 Поради това в съответствие с посочените в точка 31 по-горе разпоредби от Процедурния правилник изтъкнатото в съдебното заседание правно основание, изведено от явна грешка в преценката относно липсата на обезпечение за кредитите, трябва да се отхвърли като недопустимо.

35 От съображения за изчерпателност, дори да се допусне, че този довод може да се счита за допълнение към вече изтъкнато правно основание и съответно за допустим (вж. в този смисъл Решение на Съда от 19 май 1983 г. по дело Verros/Парламент, 306/81, Recueil, стр. 1755, точка 9 и Решение на Съда от 22 ноември 2001 г. по дело Нидерландия/Съвет, C-301/97, Recueil, стр. I-8853, точка 169), при всички случаи той пак трябва да се отхвърли. Всъщност условието за отпускането на предоставения от CAD кредит, а именно сливането на дружествата AFR и Lormafer, не поставя CAD в привилегировано положение спрямо останалите кредитори на AFR. То не представлява нито поемане на задължения от трето лице спрямо CAD, нито определяне на конкретен актив, от чиято цена CAD да може да се удовлетвори с предпочитание. Следователно условието не може да се счита за обезпечение на кредита. При това положение Комисията не е допуснала явна грешка в преценката по този въпрос.

2. *По първото правно основание по дело T-267/08 и по второто правно основание по дело T-279/08, изведени от неизпълнение на задължението за мотивиране*

а) Доводи на страните

36 Регион NPDC твърди, че обжалваното решение не е надлежно мотивирано. На първо място той посочва, че Комисията разглежда предоставената на AFR помощ общо и недиференцирано, като я приема за една помощ, а не за две отделни помощи, предоставени съответно от Регион NPDC и от CAD.

37 Той твърди, че съображенията на Комисията по отношение на предоставената от CAD помощ са неправилни, доколкото в съображение 18 от първото решение Комисията посочва, че тази помощ е била отпусната от общините от CAD. Всъщност CAD било отделен от съставящите го общини субект на публичното право с административна и бюджетна самостоятелност, който може да встъпва в договорни отношения и разполага със собствени правомощия и данъчни приходи. Излагането на съображения за някаква предоставена от посочените общини помощ било неотносимо, поради което решението изобщо не било мотивирано по въпроса за предоставената от CAD помощ. В съображение 27 от обжалваното решение Комисията наистина коригирала грешката, допусната в съображение 18 от първото решение, но това не отстранило процесуалното нарушение, тъй като Комисията не дала обяснение за тази промяна в квалификацията.

38 При това положение предвид принципната неделимост на мотивите трябвало да се смята, че решението не е мотивирано и в частта, която се отнася до отпуснатата от региона помощ.

39 При условията на евентуалност, ако Общият съд приеме, че мотивите могат да се преценяват отделно, CAD твърди, че решението не е достатъчно мотивирано в частта, която се отнася до отпуснатата от региона помощ, тъй като положението на AFR е оценено въз основа на допускането, че му е предоставена една помощ с общ размер от два милиона евро. Следователно преценката на понятието за предимство на предприятието почивала на погрешно допускане.

40 CAD изтъква, че както първото, така и обжалваното решение не са достатъчно мотивирани по отношение на метода за изчисляване на размера на помощта, който се състои от увеличение с 800 базисни пункта на референтния лихвен процент (наричано по-нататък „рискова премия“). Всъщност по този въпрос Комисията само отпращала към първото решение и към Съобщение 2008/C 14/02 относно преразглеждане на метода за определяне на референтните и сконтови лихвени проценти (ОВ C 14, стр. 6, наричано по-нататък „Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти“). Първото решение обаче било оттеглено като недостатъчно мотивирано в частта относно изчислението на посочената рискова премия, а и доколкото само се отпращало към приложимите разпоредби, без да се изясни значението им за конкретния случай, така че да може да се провери релевантността на анализа, съгласно съдебната практика решението не било достатъчно мотивирано, защото не позволявало на Общия съд да провери дали е правилен възприетият метод за изчисление на увеличението на лихвения процент.

41 В писмената реплика CAD твърди още, че Комисията анализира общо и недиференцирано механизма на предоставените на AFR кредити, въпреки че в действителност съществували два отделни кредита.

42 Комисията иска настоящите правни основания да бъдат отхвърлени.

б) Съображения на Общия съд

43 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика обхватът на задължението за мотивиране зависи от естеството на разглеждания акт и от

контекста, в който е приет. В мотивите трябва по ясен и недвусмислен начин да са изложени съображенията на институцията, така че, от една страна, да се даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да могат да защитят правата си и да проверят дали решението е обосновано, или не, а от друга страна, да се даде възможност на съда да упражни контрол за законосъобразност. Не се изисква в мотивите да се уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. В частност Комисията не е длъжна да изрази позиция по всички доводи, изтъкнати пред нея от заинтересованите лица, а е достатъчно да изложи фактите и правните съображения, които са от съществено значение в контекста на решението (вж. Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точки 62—64 и цитираната съдебна практика).

44 Освен това, когато е прието в добре познат на заинтересованото лице контекст, решението може да бъде мотивирано накратко (Решение на Съда от 26 ноември 1975 г. по дело Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique и др./Комисия, 73/74, Recueil, стр. 1491, точка 31 и Решение на Съда от 30 септември 2003 г. по дело Германия/Комисия, C-301/96, Recueil, стр. I-9919, точки 89 и 92).

45 Следва да се припомни също съдебната практика, съгласно която задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се различава от въпроса за обосноваността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт (Решение на Съда от 22 март 2001 г. по дело Франция/Комисия, C-17/99, Recueil, стр. I-2481, точка 35, Решение на Общия съд от 12 ноември 2008 г. по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-406/06, непубликувано в Сборника, точка 47 и Решение на Общия съд от 20 май 2009 г. по дело VIP Car Solutions/Парламент, T-89/07, Сборник, стр. II-1403, точка 63). Ето защо оплакванията и доводите, с които се оспорва обосноваността на този акт, са ирелевантни, когато се изтъква правно основание, изведено от липса или непълнота на мотивите (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Комисия, T-68/03, Сборник, стр. II-2911, точка 79 и Решение на Общия съд по дело Biria, точка 11 по-горе, точка 210).

По първото правно основание по дело T-267/08

46 Регион NPDC по същество твърди, че обжалваното решение не е мотивирано, защото от него личало, че според Комисията предоставеният от CAD кредит е бил отпуснат от общините от CAD.

47 Следва обаче да се има предвид, че тъй като първото решение е оттеглено, безполезно е Регион NPDC да се позовава на евентуалната непълнота на мотивите му, за да оспорва обжалваното решение. Освен това в съображения 16, 17 и 27 от обжалваното решение ясно и недвусмислено е посочено CAD, а не съставящите го общини, като административно-териториалната единица, която е предоставила един от спорните кредити, така че това правно основание трябва да бъде отхвърлено, доколкото не отговаря на фактите.

По второто правно основание по дело T-279/08

48 Правното основание се разделя на две части. Първата част се отнася до непълнота на мотивите относно метода за изчисление на размера на помощта. Втората част се отнася до липсата на мотиви, произтичаща от общото и недиференцирано разглеждане на предоставената на AFR помощ.

— По първата част, изведена от непълнота на мотивите относно метода за изчисление на размера на помощта

49 В обжалваното решение Комисията описва метода за изчисление на размера на помощта, както следва:

„(49) Когато на предприятия в затруднено положение се отпуска помощ под формата на заеми, елементът на помощта се състои от разликата между реално приложения лихвен процент и лихвения процент, при който предприятието получател би могло да получи същия заем на свободния пазар.

(50) В съответствие със Съобщението от 1997 г. относно референтните лихвени проценти Комисията установява референтни лихвени проценти, които трябва да отразяват равнището на средните лихвени проценти, изисквани на пазара за средносрочните и дългосрочните заеми, като тези заеми са гарантирани от обичайни обезпечения. В посоченото съобщение се подчертава също, че референтният лихвен процент е базисен лихвен процент, който може да бъде увеличен в ситуации със значителен риск, например когато предприятието е в затруднено положение или когато липсват обичайно изискваните от банките обезпечения. В такива случаи увеличението може да бъде от 400 базисни пункта или повече. В Съобщението от 1997 г. относно референтните лихвени проценти не се уточнява дали рисковите премии могат да се кумулират, ако се взимат предвид различни рискове. Въпреки че кумулирането не е изключено, Комисията трябва да изложи в решението си мотивите за метода, използван с цел кумулиране на различните рискови премии, като прибегне до анализ на практиката на финансовите пазари. […]

(51) През 2004 г. одиторска фирма […] извършва проучване […] по поръчка на Комисията (наричано по-нататък „проучването“). Въз основа на емпиричен подход проучването идентифицира премиите, които се наблюдават на пазара за различни категории рискови предприятия или рискови сделки (с променливи обезпечения). Проучването ясно показва, че едновременното наличие на различни рискови фактори (кредитоспособност на заемополучателя, обезпечения) се отразява чрез увеличаване на базисния лихвен процент.

(52) Подходът на Комисията при изчисляването на елемента на помощта в заемите е усъвършенстван след проучването и е изяснен в Съобщение от 2008 г. относно преразглеждане на метода за определяне на референтните и сконтови лихвени проценти […] (наричано по-нататък „Съобщението

от 2008 г. относно референтните лихвени проценти“). Това съобщение отразява препоръчания в проучването метод и предвижда различни увеличения на базисния лихвен процент в зависимост както от кредитоспособността на предприятието, така и от предложените обезпечения.

(53) Следва обаче да се констатира, че когато се определя каква част от мерките представлява помощ, се използва понятието за държавна помощ, а видно от постоянната практика на Съда, „понятието за държавна помощ отразява обективно положение, което се преценява към датата, на която Комисията взема решението си“.

[…]

(54) Ето защо Комисията счита, че подходящият метод за определяне на елемента на помощта е посоченият в Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти, и ще разгледа въпросните мерки с оглед на това съобщение.

(55) Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти предвижда, че увеличението, при което е изключено да е налице държавна помощ за предприятие в затруднено положение с ниска обезпеченост, се равнява на 1 000 базисни пункта.

(56) Както бе посочено в раздел 5.1.3, Комисията счита, че AFR е било предприятие в затруднено положение в момента, в който са приведени в действие мерките (за помощ). Освен това Комисията отбелязва, че не е дадено никакво обезпечение за кредитите и че следователно обезпечеността е ниска.

(57) Оттук следва, че по принцип елементът на помощта се равнява на разликата между базисния лихвен процент, увеличен с 1 000 пункта, и лихвения процент, при който мярката е приведена в действие. Като има предвид обаче, че в първото решение от 2 април 2008 г. се приема, че приложимото увеличение е 800 базисни пункта, а получателят на помощта не е обжалвал това решение и освен това нито един конкурент на получателя не е оспорил законосъобразността на първото решение, Комисията смята, че в настоящия случай увеличението не следва да бъде по-голямо.

(58) Комисията намира, че елементът на помощта се равнява на разликата между приложимия референтен лихвен процент, увеличен с 800 базисни пункта, и лихвения процент, при който мярката е приведена в действие".

50 Следва да се приеме, че противно на твърденията на CAD, възприетият от Комисията метод за изчисление на размера на помощта не е мотивиран само с отпращане към Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти и към първото решение. Всъщност обжалваното решение съдържа подробно описание на избрания метод за изчисление, а именно използването на референтния лихвен процент заедно с фиксирано увеличение, отразяващо затрудненото положение на AFR и липсата на обезпечение за кредитите.

51 На първо място, изложеният от Комисията метод за изчисление се основава на Съобщение 97/C 273/03 относно метода за определяне на референтните и сконтови лихвени проценти (ОВ C 273, стр. 3, наричано по-нататък „Съобщението от 1997 г. относно референтните лихвени проценти") и на Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти.

52 На второ място, обжалваното решение е мотивирано със задълбочен анализ на финансовото положение на AFR — като обосноваността на този анализ е отделен въпрос от този за спазването на задължението за мотивиране — и на липсата на обезпечение.

53 На трето място, що се отнася до съображенията за увеличението на приложимия референтен лихвен процент с оглед на кумулирането на рисковете, произтичащи от финансовото положение на AFR и от липсата на обезпечение, съгласно практиката на Общия съд (Решение по дело Biria, точка 12 по-горе, точка 218) в обжалваното решение е споменат анализът на практиката на финансовите пазари, извършен през октомври 2004 г. от одиторска фирма по поръчка на Комисията въз основа на емпирично изследване на премиите, които се наблюдават на пазара за различни категории рискови предприятия или рискови сделки.

54 В съображение 57 от обжалваното решение наистина се отпраща към първото решение, но единствената цел на отпращането е — наред с бележката, че се отчитат и другите обстоятелства по този случай — да се обясни защо Комисията определя рисковата премия на 800 базисни пункта. Общият съд счита, че определянето на рисковата премия на това равнище е надлежно мотивирано.

55 От изложеното по-горе е видно, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно в първата си част.

— По втората част, изведена от липсата на мотиви, произтичаща от „общото и недиференцирано“ разглеждане на предоставените на AFR кредити

56 На първо място, следва да се посочи, че в съображение 17 от обжалваното решение, в което описва разглежданите мерки за подпомагане, Комисията ясно разграничава предоставените два кредита — единият от Регион NPDC и другият от CAD.

57 На второ място, трябва да се установи, че макар в съображение 16 от обжалваното решение да се говори за „съвместен кредит“, това обстоятелство не сочи липса на мотиви в решението. Всъщност в съображение 17 от обжалваното решение се уточнява също така, че според информацията, която френските власти предоставят на Комисията, кредитът от CAD е отпуснат под условието да бъде отпуснат подобен кредит при същите условия и от Регион NPDC.

58 На трето място, макар в обжалваното решение Комисията да разглежда заедно двата кредита, когато преценява дали съставляват държавни помощи, какъв е размерът им и дали са съвместими с общия пазар, това обстоятелство само по себе си не може да представлява неизпълнение на задължението за мотивиране. Всъщност, след като кредитите са предоставени при едни и същи условия като лихвен процент, ред за връщане и липса на обезпечения и след като имат един и същ получател, в настоящия случай излагането на общи и за двата кредита мотиви отговаря на целта на задължението за мотивиране, т.е. на необходимостта по ясен и недвусмислен начин да се изложат съображенията на институцията, която издава акта, така че да се даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол.

59 Поради това настоящото правно основание трябва да се отхвърли във втората му част.

60 С оглед на посоченото по-горе второто правно основание по дело T-279/08, изведено от неизпълнение на задължението за мотивиране, трябва изцяло да се отхвърли.

3. *По второто правно основание по дело T-267/08, изведено от нарушение на правото на защита и на принципите на състезателност, равенство, добра администрация, зачитане на конституционната идентичност на държавите членки и защита на оправданите правни очаквания, и по първото правно основание по дело T-279/08, изведено от нарушение на правото на защита и на принципа на състезателност*

а) Доводи на страните

61 Регион NPDC изтъква, че в производствата относно държавни помощи не само адресатите на решението, а и административно-териториалната единица, която е предоставила помощта, има право на защита, каквото е налице във всяко започнало срещу дадено лице производство, което може да завърши с увреждащ го акт. Комисията обаче не се допитала нито до постоянния комитет на регионалния съвет на NPDC, който взел решението за предоставяне на помощта, нито до председателя на посочения регионален съвет, който бил компетентен за изпълнението на това решение. Френската република не поискала обяснения от тези изборни органи на регионалния съвет, а установила контакти единствено с административните му органи. Освен това административните и взимащите решения органи на Регион NPDC нямали достъп до преписката и не получили нито материалите по делото, нито становището на Френската република, нито въпросите на Комисията за спорната помощ. Комисията трябвало или директно да се обърне към Регион NPDC, или да поиска от Френската република официално да уведоми законния му представител, т.е. председателя на регионалния съвет, за да представи становище.

62 В това отношение Комисията нарушила принципите на добра администрация и на зачитане на конституционната идентичност на държавите членки, накърнявайки самоуправлението на местната власт, гарантирано от френската конституция от 4 октомври 1958 г.

63 Като не възобновила официалната процедура по разследване, преди да приеме обжалваното решение, въпреки че то се основава на метод за изчисление на помощта, различен от използвания в първото решение, Комисията също нарушила правото на защита и правото на информация на Регион NPDC като заинтересовано лице, както и правото му на изслушване. Правото на защита на Френската република също било нарушено.

64 Освен това, като в обжалваното решение се основала не само на нови съображения, но и на констатация за непълнота на документите, които са ѝ били предоставени от френските органи във връзка с приложения от AFR план за възстановяване, Комисията нарушила принципа на защита на оправданите правни очаквания. Съгласно съдебната практика този принцип предполагал окончателното решение на Комисията да не се основава на липсата на данни, за които предвид посоченото във временното решение страните не са имали основание да смятат, че трябва да ѝ представят. В настоящия случай дори нямало временно решение, а Комисията само заменила първото решение с обжалваното решение, без да следва каквато и да било процедура и в пълна тайна. Поради това Регион NPDC и Френската република не получили възможност да представят дори данните, за които имали основание да смятат, че трябва да представят.

65 Комисията нарушила също така принципа на равнопоставеност между страните, чиито интереси са засегнати от помощта, тъй като лицето, по чиято жалба е образувана процедурата по разследване, било счетено за заинтересовано лице по смисъла на член 108, параграф 2 ДФЕС, докато административно-териториалната единица, предоставила помощта, до която се отнася жалбата, била счетена само за заинтересовано трето лице, което няма право да участва в производството.

66 CAD упреква Комисията, че не се е търсила сведения нито от него, нито от Регион NPDC, нито от дружеството AFR, докато според съдебната практика за спазване на правото на защита е необходимо заинтересованите лица да са получили възможност да изложат становището си и да вземат отношение по предоставените от администрацията на Съюза документи, дори когато липсва правна

уредба за въпросното производство. Консултациите само с Френската република не били достатъчни.

67 CAD поддържа също, че следва да се провери дали текстът на изложението на твърденията за нарушения е достатъчно ясен, за да позволи на заинтересованите лица действително да разберат в какво ги упреква Комисията.

68 CAD добавя, че като не е възобновила официалната процедура по разследване, преди да приеме обжалваното решение, Комисията е нарушила правото на защита, принципа на състезателност и правото на изслушване. Не му била предоставена възможността да представи становището си, тъй като Комисията не го уведомила за преразглеждането на въпроса за спорните кредити и за използването на метод за изчисление на помощта, различен от възприетия в мотивите на първото решение.

69 Комисията оспорва основателността на доводите на жалбоподателите.

б) Съображения на Общия съд

70 Според постоянната съдебна практика във всяко производство срещу лице, което може да завърши с увреждащ го акт, спазването на правото на защита представлява основен принцип на общностното право и трябва да бъде гарантирано дори когато липсва специална правна уредба. Този принцип изисква по време на административната процедура на заинтересованото лице да е била предоставена възможност да изложи надлежно своето становище относно наличието и релевантността на твърдените от Комисията факти, нарушения и обстоятелства (Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, 234/84,

Recueil, стр. 2263, точка 27 и Решение на Общия съд от 30 март 2000 г. по дело Kish Glass/Комисия, T-65/96, Recueil, стр. II-1885, точка 32).

71 Що се отнася до правата на субдържавните образувания, предоставили държавни помощи, следва да се отбележи, че административната процедура в областта на държавните помощи е насочена единствено срещу съответната държава членка. Единствено съответната държава членка като адресат на обжалваното решение може да има същинско право на защита (Решение на Общия съд от 1 юли 2009 г. по дело Operator ARP/Комисия, T-291/06, Сборник, стр. II-2275, точка 35). Субдържавните образувания, които предоставят помощи, каквито са жалбоподателите, както и предприятията, получатели на помощите, и техните конкуренти, се разглеждат само като заинтересовани лица в това производство по смисъла на член 108, параграф 2 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 16 декември 1999 г. по дело Acciaierie di Bolzano/Комисия, T-158/96, Recueil, стр. II-3927, точка 42).

72 Освен това съгласно постоянната съдебна практика в хода на фазата на разследване, посочена в член 108, параграф 2 ДФЕС, Комисията има задължението да уведоми заинтересованите лица да представят своите мнения (Решение на Съда от 19 май 1993 г. по дело Cook/Комисия, C-198/91, Recueil, стр. I-2487, точка 22, Решение на Съда от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия, C-225/91, Recueil, стр. I-3203, точка 16 и Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 59).

73 Що се отнася до това задължение, Съдът е постановил, че публикуването на известие в Официален вестник е подходящ начин за уведомяване на всички заинтересовани лица за образуването на такова производство (Решение на Съда от 14 ноември 1984 г. по дело Intermills/Комисия, 323/82, Recueil, стр. 3809, точка 17) и че единственото предназначение на това известие е да подтикне заинтересованите лица да предоставят на Комисията всяка информация, която би могла да ѝ послужи в по-нататъшния ход на производството (Решение на Съда от 12 юли 1973 г. по дело Комисия/Германия, 70/72, Recueil, стр. 813, точка 19 и Решение на Общия съд от 22 октомври 1996 г. по дело Skibsværftsforeningen и др./Комисия, T-266/94, Recueil, стр. II-1399, точка 256).

74 Тази съдебна практика по същество отрежда на заинтересованите лица ролята на източници на информация за Комисията в рамките на административната процедура, образувана на основание член 108, параграф 2 ДФЕС. Оттук следва, че заинтересованите лица нямат право на защита, каквото е признато на лицата, срещу които се води производството, а разполагат само с правото да участват в административното производство в необходимата степен предвид конкретните обстоятелства по случая (Решение на Общия съд от 25 юни 1998 г. по дело British Airways и др./Комисия, T-371/94 и T-394/94, Recueil, стр. II-2405, точки 59 и 60 и Решение на Общия съд от 6 март 2003 г. по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, T-228/99 и T-233/99, Recueil, стр. II-435, точка 125).

75 Следователно заинтересованите лица не могат да се позовават на нарушение на принципа на добра администрация за това, че Комисията не е поискала от тях становище в процедурата по разследване на помощта (Решение на Общия съд от 31 май 2006 г. по дело Kuwait Petroleum (Nederland)/Комисия, T-354/99, Recueil, стр. II-1475, точка 82). Комисията също така не е задължена да предостави на заинтересованите лица становището или информацията, което или която е получила от правителството на съответната държава членка.

76 В настоящия случай жалбоподателите изтъкват, че Комисията е нарушила правото им на защита, принципа на състезателност и правото на добра администрация, като, първо, не е поискала обяснения пряко от тях, нито е поискала от Френската република да уведоми законния им представител, за да даде становище, второ, не им е дала достъп до преписката, и трето, не им е изпратила материалите по делото, становището на Френската република и въпросите, които е задавала във връзка със спорната помощ.

77 CAD изтъква също така, че е нарушено не само неговото право на защита, но и правото на защита на Регион NPDC и на получателя на помощта, AFR, тъй като и от тях не са взети становища. По този въпрос следва да се посочи, че CAD има правен интерес само доколкото защитава собствените си процесуални права (вж. по аналогия Определение на Общия съд от 30 април 2001 г. по

дело British American Tobacco International (Holdings)/Комисия, T-41/00, Recueil, стр. II-1301, точки 18 и 19 и Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Sogelma/EAB, T-411/06, Сборник, стр. II-2771, точка 101). Тъй като CAD няма правен интерес да брани по съдебен ред правото на защита на Регион NPDC и на получателя на помощта, твърдението за нарушение на техните права е недопустимо, доколкото е посочено от CAD.

78 Видно от съдебната практика, цитирана в точки 70—75 по-горе, заинтересованите лица като жалбоподателите нямат същинско право на защита, а разполагат единствено с право на изслушване и на участие в производството в необходимата степен предвид конкретните обстоятелства по случая. Следователно посоченото от жалбоподателите нарушение на правото на защита, принципа на състезателност и правото на добра администрация трябва да се разглежда само като нарушение на правото на жалбоподателите на изслушване и участие в производството.

79 В това отношение следва да се установи, че като публикува в Официален вестник от 27 октомври 2007 г. покана за представяне на мнения съгласно член 88, параграф 2 ЕО в процедурата относно държавна помощ, за която не е постъпило уведомление и която е предоставена от Френската република в полза на AFR, с което всъщност публикува решението за започване на процедурата и резюме от него, Комисията уведомява всички заинтересовани лица за образуването на процедурата по разследване.

80 Що се отнася до оплакването на CAD, че текстът на изложението на твърденията за нарушения не е достатъчно ясен, за да позволи на заинтересованите лица действително да разберат в какво ги упрекват, следва да се напомни, че в съответствие с член 6 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), когато започва официалната процедура по разследване, в съответното си решение Комисията може само да обобщи релевантните фактически и правни въпроси, да включи предварителна оценка за разглежданата държавна мярка с цел да се определи дали тя представлява помощ и да изложи съмненията

си по отношение на съвместимостта ѝ с общия пазар (Решение на Общия съд от 23 октомври 2002 г. по дело Diputación Foral de Guipúzcoa и др./Комисия, T-269/99, T-271/99 и T-272/99, Recueil, стр. II-4217, точка 104 и Решение на Общия съд от 22 октомври 2008 г. по дело TV 2/Danmark и др./Комисия, T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, Сборник, стр. II-2935, точка 138).

81 Решението за започване на процедурата трябва да позволява на заинтересованите лица да участват ефикасно в официалната процедура по разследване, в хода на която те ще имат възможността да изтъкнат своите доводи. За тази цел е достатъчно заинтересованите лица да се запознаят със съображенията, поради които Комисията е стигнала до предварителния извод, че разглежданата мярка може да представлява нова, несъвместима с общия пазар помощ (Решение на Общия съд от 30 април 2002 г. по дело Government of Gibraltar/Комисия, T-195/01 и T-207/01, Recueil, стр. II-2309, точка 138 и Решение по дело Diputación Foral de Guipúzcoa и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 105).

82 В настоящия случай в решението за започване на процедурата Комисията ясно посочва съображенията, въз основа на които е стигнала до предварителния извод, че разглежданите кредити представляват държавни помощи (съображения 8—15 от решението за започване на процедурата), както и причините, поради които счита, че съществуват съмнения по отношение на съвместимостта на тези помощи с общия пазар (съображения 16—20 от посоченото решение).

83 Освен това, що се отнася до оплакването на Регион NPDC и на CAD, че Комисията не е възобновила официалната процедура по разследване след оттеглянето на първото решение, следва да се напомни, че съгласно съдебната практика, когато издава нов акт на мястото на незаконосъобразния, Комисията по принцип следва да проведе отново процедурата от конкретния момент, в който при предишната процедура е допуснала нарушение, без да е длъжна да повтаря и процесуалните действия отпреди този конкретен момент (вж. в този смисъл Решение на Съда от 3 октомври 2000 г. по дело Industrie des poudres sphériques/Съвет, C-458/98 P, Recueil, стр. I-8147, точка 82 и цитираната съдебна практика, както и Решение на Общия съд от 9 юли 2008 г. по дело Alitalia/Комисия,

Т-301/01, Сборник, стр. II-1753, точки 99 и 142). В настоящия случай необосноваността, поради която е оттеглено първото решение, не се дължи на процесуалните действия на Комисията при образуването на процедурата, които не са опорочени поради някакво нарушение от нейна страна. След като е разполагала с всички данни, които са ѝ били необходими за новия анализ във връзка с изчисляването на рисковата премия, който се е налагало да направи поради Решение по дело Biria, точка 12 по-горе, Комисията не е била длъжна да възобнови разследването по случая.

84 Тъй като при приемането на първото решение е спазено правото на жалбоподателите на изслушване и участие в производството, оттеглянето на това решение поради непълнота на мотивите и издаването на ново решение на негово място не налагат възобновяване на официалната процедура по разследване. Освен това, дори да се приеме, че е допустимо оплакването на Регион NPDC за нарушение на правото на защита на Френската република, следва да се констатира, че този жалбоподател не представя доказателства, че невъзобновяването на официалната процедура по разследване съставлява подобно нарушение.

85 Включването на допълнителни съображения в обжалваното решение относно предприетите от AFR мерки за възстановяване не може да постави под въпрос тази констатация. Както подчертава Комисията, целта на включването им е да се отговори по-подробно на доводите, изложени от жалбоподателите в производството по обжалване. Следователно не може да се твърди, че включването на допълнителни съображения нарушава правото на жалбоподателите на изслушване, дори напротив — то гарантира спазването му. При всички случаи жалбоподателите не представят доказателства, които — ако Комисията ги вземе предвид — биха променили извода, до който е стигнала в обжалваното решение. За да може такова нарушение на правото на защита да доведе до отмяна, е необходимо при липсата на нарушението производството да е могло да доведе до различен резултат (Решение на Съда от 11 ноември 1987 г. по дело Франция/Комисия, 259/85, Recueil, стр. 4393, точки 12 и 13 и Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Франция/Комисия, C-301/87, Recueil, стр. I-307, точки 30 и 31).

86 От изложеното по-горе е видно, че Комисията не е нарушила нито правото на жалбоподателите на изслушване и участие в производството, нито правото на добра администрация, нито принципа на състезателност.

87 Оплакването на Регион NPDC за нарушение на принципа на равнопоставеност също трябва да бъде отхвърлено. В областта на контрола на държавните помощи предоставящите помощите териториални субдържавни образувания като жалбоподателите всъщност разполагат със същите процесуални права като лицата, които евентуално са подали жалба до Комисията. Последните се разглеждат само като заинтересовани лица в това производство, с които Комисията не е задължена да започне обсъждане при условията на състезателност (Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, точка 72 по-горе, точка 59 и Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid и Federación Catalana de Estaciones de Servicio/Комисия, T-95/03, Recueil, стр. II-4739, точка 140).

88 Освен това, що се отнася до оплакването на Регион NPDC за незачитане на конституционната идентичност на държавите членки, следва да се напомни, че не може да се изключи възможността субдържавно образувание да притежава фактически и правен статут, предоставящ му достатъчна автономия по отношение на централното правителство на държава членка, за да може — именно то, а не централното правителство — чрез мерките, които приема, да изпълнява основна роля при формирането на политическата и икономическа среда, в която предприятията осъществяват дейността си (Решение на Съда от 6 септември 2006 г. по дело Португалия/Комисия, C-88/03, Recueil, стр. I-7115, точка 58 и Решение на Съда от 11 септември 2008 г. по дело Unión General de Trabajadores de la Rioja и др., C-428/06–C-434/06, Сборник, стр. I-6747, точка 48). При все това в процедурата по контрол на държавните помощи ролята на заинтересованите лица, различни от съответната държава членка, се ограничава до посочената в точка 74 по-горе. В това отношение те нямат самостоятелно право да участват в обсъждане с Комисията при условията на състезателност, каквато възможност е предвидена в полза на въпросната държава членка (Решение на Съда от 24 септември 2002 г. по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, C-74/00 P и C-75/00 P, Recueil, стр. I-7869, точка 82). Следователно това оплакване трябва да се отхвърли като неоснователно.

89 Накрая, оплакването на Регион NPDC за нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания (вж. точка 64 по-горе), е също толкова неубедително.

90 Съгласно съдебната практика при провеждане на процедурата по разследване на държавна помощ Комисията трябва да държи сметка за оправданите правни очаквания, които са могли да бъдат породени от данните, съдържащи се в решението за започване на процедурата по разследване (Решение на Общия съд от 5 юни 2001 г. по дело ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi/Комисия, T-6/99, Recueil, стр. II-1523, точка 126). Следователно Комисията не трябва да основава окончателното решение върху това, че не са ѝ предоставени определени данни, за които предвид посоченото в решението за започване на процедурата заинтересованите лица не са имали основание да смятат, че трябва да ѝ представят (Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело González y Díez/Комисия, T-25/04, Сборник, стр. II-3121, точка 125).

91 В настоящия случай съображение 18 от решението за започване на процедурата има следното съдържание:

„На този етап Комисията се съмнява, че предвидените в Насоките условия за съвместимост на помощта за преструктуриране, са изпълнени. В този смисъл Комисията отбелязва следното:

— френските органи не са ѝ предоставили план за преструктуриране, който да съответства на точки 34—37 от Насоките,

— Комисията не е разполагала с информация за компенсаторни мерки, целящи да предотвратят всяко прекомерно нарушаване на конкуренцията, което помощта би могла да предизвика (точки 38—42 от Насоките)“.

92 Следователно в решението за започване на процедурата е посочено, че Комисията се съмнява в съвместимостта на разглежданите мерки предвид липсата на план за преструктуриране, който да съответства на точки 34—37 от Насоките на Общността за държавните помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднение (ОВ C 244, 2004 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 187, наричани по-нататък „Насоките“).

93 Следователно заинтересованите лица и Френската република са знаели, че е трябвало да докажат съществуването на подобен план за преструктуриране, на който да се подчинява отпускането на помощта, за да се установи съвместимостта на предоставената помощ. Следователно в този случай е невъзможно да е налице нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания.

94 От всичко изложено по-горе следва, че тези правни основания трябва изцяло да се отхвърлят.

4. *По третото правно основание по дело T-267/08, изведено от явна грешка в преценката, доколкото не е взета предвид правната специфика на субекта, отпуснал помощта*

а) Доводи на страните

95 Регион NPDC изтъква, че липсата на мотиви относно предоставянето на помощ за AFR от CAD като публичноправен субект води и до грешка, която засяга обосноваността на мотивите на обжалваното решение. Като неправилно приела, че помощта е предоставена от общините от CAD, Комисията не взела предвид правната специфика на субекта, отпуснал помощта. Тя не се произнесла по

половината от отпуснатата помощ, като не разгледала специфичния ѝ начин за финансиране, въпреки че последиците от помощта са неразделно свързани с начина за финансирането ѝ.

96 Комисията иска доводите на Регион NPDC да бъдат отхвърлени.

б) Съображения на Общия съд

97 Първо следва да се посочи, че тъй като първото решение е оттеглено, безполезно е жалбоподателят да твърди, че то е опорочено поради явна грешка в преценката при идентифицирането на един от субектите, отпуснали помощта. Освен това, дори ако се приеме, че този довод се отнася и до обжалваното решение, Комисията не е допуснала в него явна грешка в преценката, тъй като е приела, по-специално в съображения 16, 17 и 27 от него, че CAD е административно-териториалната единица, предоставила единия от двата спорни кредита.

98 Отделният довод, че специфичният начин за финансиране на предоставената от CAD помощ не е бил взет предвид, съвпада с изложеното в първата част от четвъртото правно основание по дело T-267/08 и ще бъде разгледан по-нататък заедно с посоченото правно основание.

99 Следователно оплакването, че не е взета предвид правната специфика на CAD, трябва да се отхвърли като неоснователно.

5. *По първата част от четвъртото правно основание по дело T-267/08, изведена от грешка в преценката по отношение на произхода на средствата, и по четвъртото правно основание по дело T-279/08, изведено от грешка в преценката относно понятието за държавни ресурси*

а) Доводи на страните

100 Регион NPDC заявява, че Комисията е допуснала грешка в преценката на произхода на разглежданите средства, тъй като тези средства не произхождали от общините от CAD, както твърдяла Комисията в първото решение, а от самото CAD, което представлява публичноправно обединение за междуобщинско сътрудничество. Следователно Комисията неправилно приела, че предоставеният от CAD кредит е отпуснат с държавни ресурси, тъй като общинските обединения [т.нар. „communautés d'agglomération"] разполагали със собствени ресурси. Тези ресурси се събирали отчасти от плащанията по данъчни и квазиданъчни задължения и отчасти от таксите за предоставяните от тези публичноправни субекти услуги.

101 Като се основава на членове L. 4331-1—L. 4331-3 от Code général des collectivités territoriales français (Общ кодекс за местното самоуправление във Франция), в които са уредени приходите на регионите, Регион NPDC подчертава, че помощта, която самият той е предоставил, също е отпусната с ресурси, които не са само с данъчен или квазиданъчен произход.

102 Регион NPDC възразява и срещу извода на Комисията в обжалваното решение, че държавата носи отговорност за предоставените на AFR кредити само защото са отпуснати от административно-териториални единици. Съгласно съдебната практика Комисията била длъжна да преценява въпроса за отговорността във всеки конкретен случай, което не направила, тъй като приела, че разглежданите кредити са предоставени от общините от CAD.

103 CAD твърди, че общинските обединения [„communautés d'agglomération"] разполагат с голямо разнообразие от ресурси, като не всичките им приходи са от данъци, а напротив — имат и различни други приходи, например приходи от движимо и недвижимо имущество, приходи от таксите, заплащани от административните органи, дружествата и физическите лица за предоставените им услуги, приходи от дарения и завещания в тяхна полза. Тези приходи, които не са резултат от наложените с държавното законодателство данъчни задължения, не представлявали държавни ресурси. Комисията трябвало да анализира произхода на използваните ресурси за финансиране на кредита, за да определи дали този кредит е финансиран с държавни ресурси, или с другите ресурси на CAD.

104 CAD изтъква също така, че за него предоставеният кредит не е допълнителен разход, а бъдещ приход, тъй като е паричен заем, който се връща при лихвен процент от 4,08 %, равен на общностния референтен процент в момента на предоставянето му.

105 Комисията иска настоящите правни основания да бъдат отхвърлени.

б) Съображения на Общия съд

106 В самото начало следва да се припомни, че съгласно съдебната практика квалификацията на дадена мярка като помощ по смисъла на Договора предполага да е изпълнен всеки един от предвидените в член 107, параграф 1 ДФЕС четири кумулативни критерия. Първо, трябва да става въпрос за намеса на държавата или чрез ресурси на държавата, второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки, трето, тя трябва да предоставя предимство на своя получател, и четвърто, трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (вж. Решение на Съда от 17 ноември 2009 г. по дело Presidente del Consiglio dei Ministri, C-169/08, Сборник, стр. I-10821, точка 52 и цитираната съдебна практика).

107 С настоящите си правни основания жалбоподателите твърдят, че не е изпълнен първият от тези критерии, съгласно който, за да може определени предимства да се квалифицират като държавни помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, трябва да са предоставени пряко или непряко чрез държавни ресурси и същевременно за отпускането им да отговаря държавата (вж. Решение на Съда от 15 юли 2004 г. по дело Pearle и др., C-345/02, Recueil, стр. I-7139, точка 35 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 26 юни 2008 г. по дело SIC/Комисия, T-442/03, Сборник, стр. II-1161, точка 93 и цитираната съдебна практика).

108 Трябва да се подчертае, че намесата на държавата или намесата чрез ресурси на държавата не следва непременно да бъде мярка, приета от централната власт на съответната държава членка. Тя може да е и мярка на субдържавен орган. Според постоянната съдебна практика мерките, взети от местната, а не от централната власт, също могат да представляват помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС (Решение на Съда от 14 октомври 1987 г. по дело Германия/Комисия, 248/84, Recueil, стр. 4013, точка 17 и Решение на Съда по дело Португалия/Комисия, точка 88 по-горе, точка 55). С други думи, мерките, взети от вътрешнодържавни структури (децентрализирани, федерални, регионални или други) на държавите членки, независимо от правния статут и наименованието на тези структури, попадат, на същото основание като приетите от федералната или централната власт мерки, в приложното поле на член 107, параграф 1 ДФЕС, ако са налице условията по тази разпоредба (Решение на Общия съд от 6 март 2002 г. по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия, T-103/00 и T-92/00, Recueil, стр. II-1385, точка 57).

109 Относно понятието за държавни ресурси следва да се напомни, че от практиката на Съда произтича, че член 107, параграф 1 ДФЕС обхваща всички имуществени средства, които публичните власти действително могат да използват, за да подкрепят определени предприятия, като е без значение дали тези средства постоянно са част от имуществото на съответните власти. Ето защо, макар съответстващите на въпросната мярка суми да не са постоянно притежание на публичните власти, обстоятелството, че те остават непрекъснато под публичен контрол и следователно на разположение на компетентните национални власти, е достатъчно, за да бъдат квалифицирани като държавни ресурси (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 май 2000 г. по дело Франция/Ladbroke Racing и

Комисия, C-83/98 P, Recueil, стр. I-3271, точка 50 и Решение на Съда от 16 май 2002 г. по дело Франция/Комисия, C-482/99, Recueil, стр. I-4397, точка 37).

110 От цитираната в точка 108 по-горе съдебна практика следва, че макар кредитите да са предоставени от Регион NPDC и от CAD, т.е. от административно-териториални единици, а не от централната власт, това обстоятелство само по себе си не може да изключи тези мерки от обхвата на член 107, параграф 1 ДФЕС. Оттук следва, че е изпълнено условието държавата да носи отговорност за съответните мерки.

111 Освен това, от цитираната в точка 109 по-горе съдебна практика следва, че евентуалното финансиране на спорните мерки със собствени ресурси на Регион NPDC и на CAD, които не са с данъчен или квазиданъчен произход, не е основание посочените мерки да не бъдат квалифицирани като държавна помощ. Всъщност определящият критерий за държавните ресурси е публичният контрол и член 107, параграф 1 ДФЕС се отнася до всички имуществени средства, независимо дали са събрани чрез налагането на данъчни задължения, или не, които могат действително да бъдат използвани от публичния сектор за поддържането на предприятията.

112 Освен това трябва да се отхвърли доводът на CAD, че предоставеният кредит не е разход, а бъдещ приход, тъй като е паричен заем, който се връща с лихва. Лихвите, които дадено предприятие трябва да плаща по своя заем, не могат изцяло да компенсират предимството, което получава това предприятие (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 юни 1999 г. по дело DM Transport, C-256/97, Recueil, стр. I-3913, точка 21). Налице е действителен разход за бюджета на CAD, защото ако бе заело тази сума при нормални пазарни условия или ако я бе инвестирало по друг начин, щеше да има по-голяма норма на възвръщаемост. При подобна хипотеза помощта се състои в разликата между платените в действителност лихви и лихвите, които биха били платени при прилагането на лихвен процент според нормалните пазарни условия (Решение на Общия съд от 30 април 1998 г. по дело Cityflyer Express/Комисия, T-16/96, Recueil, стр. II-757, точка 53). Законосъобразността на извода на Комисията за наличието на подобно предимство за получателя на помощта с оглед на приложения лихвен

процент и финансовото положение на AFR ще бъде разгледана в рамките на петото правно основание по дело T-267/08, изведено от грешка в преценката относно предимството, което AFR е извлякло от кредитите.

113 Накрая следва да се припомни, че тъй като първото решение е оттеглено, за CAD е безполезно да твърди, че то е опорочено поради грешка в идентифицирането на един от субектите, отпуснали помощта. Освен това, дори ако се приеме, че този довод се отнася и до обжалваното решение, Комисията не е допуснала грешка при анализа на финансирането на спорната мярка, тъй като в частност в съображения 16, 17 и 27 от обжалваното решение е приела, че CAD е административно-териториалната единица, предоставила единия от двата спорни кредита.

114 От всичко изложено по-горе следва, че трябва да се отхвърлят четвъртото правно основание по дело T-267/08 в първата му част, изведена от грешка в преценката по отношение на произхода на средствата, и четвъртото правно основание по дело T-279/08, изведено от грешка в преценката относно понятието за държавни ресурси.

6. *По втората част от четвъртото правно основание по дело T-267/08, изведена от грешка в квалификацията на AFR като предприятие в затруднено положение, и по третото правно основание по дело T-279/08, изведено от грешка в преценката относно понятието за предприятие в затруднено положение*

а) Доводи на страните

115 Регион NPDC изтъква, че Комисията е допуснала грешка в преценката, като е квалифицирала AFR като предприятие в затруднено положение по смисъла на точка 10, буква а) от Насоките и евентуално по смисъла на точка 11 от тях.

116 Що се отнася до квалификацията на AFR като предприятие в затруднено положение по смисъла на точка 10, буква а) от Насоките, Комисията ограничила анализа си до финансовите резултати на AFR, посочени в представената в съображение 15 от обжалваното решение таблица, която обхваща периода от 31 декември 2001 г. до 31 декември 2004 г., докато помощта била предоставена на 4 юли 2005 г. Комисията не взела предвид първите положителни резултати от изработения от AFR план за възстановяване, осезаеми още от първото шестмесечие на 2005 г., когато е отпуснат кредитът. Към 31 декември 2005 г. оборотът бил 45 милиона евро, или близо два пъти повече от оборота през предишната финансова година, който бил 22,7 милиона евро. Загубите намалели от 14,3 милиона евро към 31 декември 2003 г. на 8,1 милиона евро към 31 декември 2005 г. Дванадесет договора за доставки били сключени между 4 март 2004 г. и 30 юни 2005 г. на обща сума от 61 608 790 EUR. Натрупаната сума от тези договори представлявала 31 805 650 EUR през първото шестмесечие на 2005 г. Комисията изобщо не взела предвид тази динамика на възстановяване и обстоятелството, че спадът в оборота през 2004 г. се дължал на стратегия за препозициониране на пазара на високотехнологичните вагони с голяма добавена стойност.

117 Този план за преструктуриране бил представен подробно на Комисията от френските органи в писмо от 24 октомври 2006 г. Ако смятала, че не е достатъчно информирана относно неговото съдържание, Комисията трябвало да поиска допълнителна информация по този въпрос в съответствие с правомощията за разследване, с които разполага в приложение на Регламент № 659/1999. Като цяло при разследването Комисията подбирала само подкрепящите нейната теза доказателства и изключвала всички доказателства за това, че в момента на предоставянето на кредитите AFR вече не е било предприятие в затруднено положение.

118 Регион NPDC подчертава, че той самият и CAD са предоставили въпросните кредити именно поради динамиката на възстановяване на предприятието, както сочели обсъжданията по този повод в различните органи на региона. Доколкото с обжалваното решение спорните кредити са обявени за несъвместими с разпоредбите на Договора, въпреки че целта им е да се подпомогне конкурентоспособността на иновационно предприятие, разработващо продукти на бъдещето, това решение било несъобразено с целите, посочени от комисаря по конкуренцията на 7 юли 2008 г. при представянето на проекта за вече приетия Регламент (ЕО) № 800/2008 на Комисията от 6 август 2008 година относно

декларирane на някои категории помощи за съвместими с общия пазар в приложение на членове [107 ДФЕС и 108 ДФЕС] (ОВ L 214, стр. 3) (наричан по-нататък „Общият регламент за групово освобождаване“), който бил предназначен да позволи на държавите членки да отпускат помощи за насърчаване на заетостта, за подпомагане на конкурентоспособността и за опазване на околната среда без намеса от Комисията.

119 Регион NPDC твърди, че Комисията не е анализирала икономическата и конкурентната среда, в която се намирало AFR в момента на предоставянето на кредитите, и по-специално перспективите за развитие в железопътния сектор. От една страна, този жалбоподател се основава на извършено от асоциацията „Route roulante 2006“ проучване от 8 септември 2005 г., което показвало, че AFR може да участва в изпълнението на проект за железопътна магистрала по-специално поради ниската цена на неговите продукти, а от друга страна, цитира извършено от AFR проучване, което свидетелствало за усилията на това предприятие за подобряване на техническото качество и производствената цена на неговите продукти.

120 Освен това Комисията не взела предвид обстоятелството, че на 5 ноември 2004 г. на AFR била предоставена субсидия в размер от 1,5 милиона евро по линия на Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР), като първият транш бил преведен през ноември 2005 г., което не би било възможно, ако имаше данни, че то е предприятие в затруднено положение по смисъла на правото на Съюза в областта на конкуренцията.

121 Според Регион NPDC Комисията допуснала също така грешка в преценката, като при условията на евентуалност квалифицирала AFR като предприятие в затруднено положение по смисъла на точка 11 от Насоките, доколкото не взела предвид всички релевантни данни.

122 Накрая, Регион NPDC твърди, че замяната на първото решение с обжалваното решение доказвала, че в административното производство Комисията е

направила непълна оценка на икономическата среда, в която са предоставени кредитите. Приемането на обжалваното решение не можело да отстрани нарушението, поради което е опорочено първото решение, тъй като Комисията не разгледала отново, достатъчно задълбочено и подробно релевантните фактически обстоятелства, а само „прикрила" пропуските в непълния си анализ.

123 CAD твърди, че Комисията не положила усилия да анализира общата икономическа среда, в която са взети мерките и която се характеризира със затруднения за много предприятия от металургичния сектор. CAD подчертава, че съгласно приложимата правна уредба за структурните фондове Регион NPDC е класиран в целева зона №° 2 за периода от 2000 г. до 2006 г., което означава, че този регион е зона със структурни затруднения, налагащи отпускането на публични помощи за икономическо и социално преструктуриране.

124 CAD изтъква също така, че при отпускането на кредита AFR му дало доказателства, че има значителна търговска дейност. AFR представило на CAD договори за доставки за сумата от 30 398 301 EUR за този период. Следователно то не отговаряло на критериите за предприятие в затруднено положение.

125 В две писма съответно от 27 април и 24 октомври 2006 г. френските органи изпратили на Комисията приведения в действие план за преструктуриране на предприятието AFR. Този план предвиждал по-специално препозициониране на дружеството на пазара на високотехнологичните вагони с голяма добавена стойност. Тази стратегия обяснявала временния спад на оборота, установен през 2004 г. Освен това този план довел до намаляване на дефицита на дружеството през 2005 г., до увеличаване на оборота от 22,6 милиона евро през 2004 г. на 45 милиона евро през 2005 г. и до спечелването на поръчки за над 70 милиона евро през 2006 г. Ако смятала, че не е достатъчно информирана относно неговото съдържание, Комисията трябвало да поиска допълнителна информация по този въпрос в съответствие с правомощията за разследване, с които разполага в приложение на Регламент № 659/1999. Като цяло при разследването Комисията

подбирала само подкрепящите нейната теза доказателства и изключвала всички доказателства за това, че в момента на предоставянето на кредитите AFR вече не е било предприятие в затруднено положение.

126 Освен това обжалваното решение трябвало да се прецени с оглед на Съобщение на Комисията — Ръководни насоки на Общността за държавните помощи за железопътните предприятия (ОВ C 184, 2008 г., стр. 13, наричани по-нататък „Ръководните насоки за държавните помощи за железопътните предприятия"), в което се препоръчвали определени мерки за улесняване на публичното подпомагане на предприятията от железопътния сектор.

127 Същевременно съгласно френската съдебна практика единствено информацията в Търговския регистър (Registre du commerce et des sociétés) позволявала да се определи дали дадено предприятие е в затруднено икономическо положение, или не.

128 Комисията оспорва основателността на доводите на жалбоподателите.

б) Съображения на Общия съд

129 На първо място следва да се припомни, че когато действа на основание член 107, параграф 3 ДФЕС, Комисията разполага с широки правомощия за преценка (Решение на Съда от 17 септември 1980 г. по дело Philip Morris Holland/Комисия, 730/79, Recueil, стр. 2671, точка 17 и Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия, C-372/97, Recueil, стр. I-3679, точка 83).

130 За да упражни тези правомощия, тя може да приеме правила за дейността си, каквито се съдържат в актове като приложимите в случая насоки, стига тези правила да не се отклоняват от разпоредбите на Договора. Когато Комисията приеме такъв акт, той става задължителен за нея (вж. Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Regione autonoma della Sardegna/Комисия, T-171/02, Recueil, стр. II-2123, точка 95 и цитираната съдебна практика).

131 Следователно съдът е компетентен да провери дали Комисията е спазила правилата, които е приела (Решение Regione autonoma della Sardegna/Комисия, точка 130 по-горе, точка 77).

132 При все това, когато при упражняването на широките си правомощия за преценка, евентуално изрично уредени и в приетите от нея правила за дейността ѝ, Комисията трябва да извършва сложни икономически и социални оценки, съдът упражнява ограничен контрол върху тях. Този контрол се свежда до проверка дали са спазени процесуалните правила и задължението за мотивиране, дали фактите са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката или злоупотреба с власт (вж. Решение по дело Regione autonoma della Sardegna/Комисия, точка 130 по-горе, точка 78 и цитираната съдебна практика).

133 Следва да се припомни, че макар в правото на Съюза да не съществува дефиниция за предприятие в затруднено положение, в точка 9 от Насоките Комисията приема, че дадено предприятие е в затруднено положение, „когато то е неспособно, било чрез свои собствени ресурси или чрез средства, които може да получи от своите собственици/акционери или кредитори, да се справи със загуби, които без външна намеса от страна на публичните власти почти сигурно го обричат да се оттегли от бизнеса в кратък или средносрочен период от време“.

134 Когато става дума за дружество с ограничена отговорност, съгласно точка 10, буква а) от Насоките „по-принцип и независимо от неговата големина“ се приема, че то се намира в затруднение, „когато първоначално регистрираният му

капитал е намалял с повече от половината и повече от една четвърт от този капитал е бил загубен през предходните 12 месеца“. Съгласно точка 10, буква в) от Насоките същото се отнася за всички видове предприятия, които отговарят на критериите по вътрешното право за прилагане на процедура по обявяване в несъстоятелност.

135 Съгласно точка 11 от Насоките:

„Дори и да липсва което и да било от обстоятелствата, предвидени в точка 10, едно предприятие може да бъде считано за намиращо се в затруднение, особено когато са налице обичайните признаци за предприятие в затруднение като например — нарастващи загуби, намаляващ оборот, увеличаваща се нереализирана продукция, свръхпроизводство, намаляващ паричен поток, нарастващи дългове, нарастващи лихвени проценти и намаляващи или нулеви нетни стойности на активите. В крайни случаи предприятието може вече да е неплатежоспособно или да е обект на процедура по несъстоятелност, провеждана в рамките на вътрешното законодателство. В последния случай настоящите насоки се прилагат по отношение на всяка помощ, предоставена в рамките на такива процедури, която води дотам, че предприятието продължава своята дейност. При всеки случай дадено предприятие в затруднение може да бъде избрано за обект на помощ само когато очевидно не може да се възстанови със свои собствени ресурси или със средства, получени от собствениците/акционерите или от пазарни източници“.

136 В настоящия случай, за да квалифицира AFR като предприятие в затруднено положение, Комисията се основава главно на точка 10, буква а) от Насоките. В това отношение тя посочва, че от 2001 г. нататък AFR започва да се декапитализира и по времето, когато е отпусната помощта, не е било в състояние да спре тази тенденция и да увеличи собствения капитал до положителна величина. Комисията се опира на финансовите данни, посочени в съображение 15 от обжалваното решение, които не са оспорени от жалбоподателите и които показват, че към 31 декември 2001 г. собственият капитал на AFR е отрицателен с недостиг от

6,6 милиона евро, към 31 декември 2002 г. недостигът е 8,7 милиона евро, към 31 декември 2003 г. — 23 милиона евро, и към 31 декември 2004 г. — 21,09 милиона евро.

137 При условията на евентуалност в съображения 38 и 39 от обжалваното решение Комисията приема, че към момента на предоставянето на помощта AFR отговаря на дефиницията за предприятие в затруднено положение, посочена в точка 11 от Насоките. Тя се основава на системното намаляване на оборота и на постоянното равнище на загубите на AFR. Посочените в съображение 15 от обжалваното решение финансови данни, които не са оспорени от жалбоподателите, всъщност показват, че оборотът на AFR, който е 70 милиона евро към 31 декември 2001 г., 42 милиона евро към 31 декември 2002 г. и 42,7 милиона евро към 31 декември 2003 г., намалява до едва 22,7 милиона евро към 31 декември 2004 г. Тези данни показват също така, че нетният финансов резултат на дружеството е отрицателен — минус 10 500 000 EUR към 31 декември 2001 г., минус 2 083 746 EUR към 31 декември 2002 г., минус 14 270 634 EUR към 31 декември 2003 г. и минус 11 589 620 EUR към 31 декември 2004 г.

138 В съображение 39 от обжалваното решение Комисията посочва също, че през януари 2004 г. AFR не успява да изплати в срок 4,3 милиона евро за данъци и социалноосигурителни вноски и подава до компетентните органи молба за временно спиране на плащанията и изготвяне на разплащателен план.

139 Освен това в съображение 40 от обжалваното решение Комисията взима предвид посочените от френските органи обстоятелства, а именно, от една страна, предоставените на AFR кредити (увеличение на овърдрафта по текущата сметка от частна банка и авансови плащания от клиенти), и от друга страна, различните гаранции в полза на AFR, предоставени от финансова институция. Комисията обаче смята, на първо място, че предвид декапитализацията си AFR не е в състояние да преодолее затрудненията със собствени средства, на второ място, че акционерът на AFR, въпреки подкрепата, която оказва на дружеството, не е в състояние самостоятелно да осигури възстановяването на своето дъщерно

дружество, и на трето място, че горепосочените заеми и гаранции означават в най-добрия случай, че дружеството е в състояние да получи ограничени суми като краткосрочен кредит, но не позволяват да се установи, че AFR може да намери решение на затруднението си със средства от пазарни източници.

140 Накрая, в съображения 42—43 от обжалваното решение Комисията отхвърля довода, че приложените от AFR през 2004 г. мерки за възстановяване започват да дават положителни резултати в месеците, предхождащи предоставянето на кредитите. Всъщност Комисията смята, че посочените резултати са скромни, случайни, че засягат относително кратък период и не могат да се считат за сериозни признаци за възстановяване на финансовото положение на AFR на фона на доказателствата за сериозни затруднения като отрицателния нетен резултат и тенденцията за декапитализация в периода след 2001 г.

141 Първо, следва да се констатира, че Комисията основателно е приела, че декапитализирано предприятие с отрицателен нетен резултат е предприятие в затруднено положение съгласно критериите по точка 11 от Насоките.

142 Що се отнася до данните, които според жалбоподателите Комисията е трябвало да вземе предвид, следва да се отбележи, че в писмата от 27 април и 24 октомври 2006 г. френските органи са информирали Комисията за приемането на мерки за възстановяване на AFR. В писмото си от 24 октомври 2006 г. те подчертават, че намаляването на оборота през 2004 г. е свързано с оттеглянето от пазара на нискотехнологичните вагони и че от 2005 г. се наблюдава окуражителна тенденция, доколкото през 2005 г. оборотът достига 45 милиона евро, а в края на 2006 г. са получени поръчки за над 70 милиона евро.

143 При все това оборотът на AFR към 31 декември 2005 г. и сумите по поръчките в края на 2006 г. са данни от периода след предоставянето на спорните кредити на 4 юли 2005 г. В това отношение в съдебната практика ясно се уточнява, че въпросът дали дадена мярка представлява помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС трябва да бъде разрешен с оглед на положението към момента на приемане на тази мярка. Всъщност ако Комисията взема предвид последващи данни, тя би поставила в по-благоприятно положение държавите членки, които не изпълняват задължението си да я уведомят за проектите за помощи, които възнамеряват да предоставят (вж. Решение по дело Biria, точка 12 по-горе, точка 120 и цитираната съдебна практика).

144 Освен това евентуалното подобрение на положението на предприятието получател през годината, в която са предоставени спорните мерки, не би могло да повлияе на преценката на положението му към момента на предоставянето, по-конкретно тъй като не би могло да се изключи, че наличието на тези мерки е могло да повлияе за тази промяна (Решение по дело Biria, точка 12 по-горе, точки 148 и 170).

145 Следователно Комисията не допуска явна грешка в преценката, като не взема предвид оборота на AFR към 31 декември 2005 г., нито направените поръчки в края на 2006 г.

146 Що се отнася до посочените от жалбоподателите първи положителни резултати от прилаганите след 2004 г. мерки за възстановяване на AFR, а именно увеличаването на оборота на AFR през първото шестмесечие на 2005 г., намаляването на загубите и увеличаването на сключените договори през периода от 4 март 2004 г. до 30 юни 2005 г., трябва да се установи, че Комисията основателно отбелязва в обжалваното решение и в писмените си изявления, че нито един от тези скромни и краткосрочни резултати не оборва презумпцията, че доколкото от 2001 г. нататък се декапитализира и трупа загуби, към момента на предоставянето на спорните кредити AFR е било предприятие в затруднено положение съгласно критериите по точка 11 от Насоките. Същото се отнася за посочените от Регион NPDC перспективи за развитие на железопътния сектор, които всъщност зависят от несигурни бъдещи обстоятелства. Всъщност и само по себе си равнището на загубите и на финансовите задължения е фактор, който

сочи, че предприятието е в затруднено положение (в този смисъл, но въз основа на Насоките от 1999 г. на Общността за държавните помощи за оздравяване и преструктуриране на предприятия в затруднение (ОВ C 288, 1999 г., стр. 2), вж. Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точка 191 и Решение на Общия съд по дело Biria, точка 12 по-горе, точка 135).

147 При тези условия, при положение че е можела да квалифицира AFR като предприятие в затруднено положение въз основа на информацията, с която е разполагала, Комисията не е имала основание да изисква от Френската република да ѝ предостави друга информация (вж. в този смисъл Решение на Съда от 22 март 2001 г. по дело Франция/Комисия, точка 45 по-горе, точка 28).

148 Доводът на Регион NPDC, че Комисията не взела предвид субсидията, получена от AFR по линия на ЕФРР през ноември 2005 г., също трябва да се отхвърли. Предоставянето на субсидия по линия на ЕФРР, разрешено от френските органи в съответствие с разпределението на правомощията между Комисията и държавите членки, произтичащо по-специално от Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета от 21 юни 1999 година относно определянето на общи разпоредби за структурните фондове (ОВ L 161, стр. 1), всъщност е ирелевантно за преценката на Комисията дали получателят на тази субсидия следва да се квалифицира като предприятие в затруднено положение с оглед на правната уредба на Съюза в областта на държавните помощи.

149 Що се отнася до довода на CAD, който се основава на Ръководните насоки за държавните помощи за железопътните предприятия, следва да се установи, че те не са приложими в настоящото дело, тъй като AFR не отговаря на дефиницията за железопътно предприятие по член 3 от Директива 91/440/ЕИО на Съвета относно развитието на железниците в Общността (ОВ L 237, стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 86).

150 Що се отнася до довода на CAD, който се основава на френската съдебна практика относно дефиницията за предприятие в затруднено положение, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда понятията от правния ред на Съюза по принцип не се определят на основата на една или повече национални правни системи, ако няма изрична разпоредба в този смисъл (вж. Решение на Съда от 22 май 2003 г. по дело Комисия/Германия, C-103/01, Recueil, стр. I-5369, точка 33 и цитираната съдебна практика). В това отношение в Насоките изобщо не се споменават националните правни системи освен по отношение на дефиницията за производство по несъстоятелност, която не се разглежда в настоящия случай. Следователно не е необходимо да се съобрази френската съдебна практика, за да се прецени дали е правилна констатацията на Комисията в обжалваното решение, че AFR е предприятие в затруднено положение.

151 Освен това посоченото от CAD класиране на Регион NPDC в целева зона № 2 съгласно приложимата правна уредба за структурните фондове за периода от 2000 г. до 2006 г. не е релевантно обстоятелство, което в случая Комисията да е трябвало да вземе предвид, за да прецени дали AFR е предприятие в затруднено положение. Съгласно Насоките Комисията трябва да вземе предвид обстоятелството, че дадено предприятие в затруднено положение се намира в подпомаган регион, когато преценява съвместимостта на помощи за преструктуриране. Това в никакъв случай не означава, че същото обстоятелство трябва да бъде взето предвид и при преценката дали съответното предприятие е в затруднено положение.

152 Що се отнася до довода на Регион NPDC, че е нарушен Общият регламент за групово освобождаване, следва да се установи, че Регион NPDC не посочва коя разпоредба от този акт Комисията е нарушила, като е приела обжалваното решение. Следователно това оплакване трябва да се отхвърли.

153 От всичко изложено по-горе следва, че Комисията не допуска явна грешка в преценката, като квалифицира AFR като предприятие в затруднено положение.

154 Следователно трябва да се отхвърлят четвъртото правно основание по дело T-267/08 във втората му част, изведена от грешка в квалификацията на AFR като предприятие в затруднено положение, и третото правно основание по дело T-279/08, изведено от грешка в преценката относно понятието за предприятие в затруднено положение.

7. *По петото правно основание по дело T-267/08, изведено от грешка в преценката на евентуалното предимство, което AFR е извлякло от кредитите*

а) Доводи на страните

155 Регион NPDC изтъква, че по смисъла на член 107 ДФЕС помощ е налице само ако при аналогични условия получателят не би могъл да договори приложения по кредита лихвен процент на кредитния пазар. В настоящия случай Комисията, без да анализира кредитния пазар, отхвърлила представените от френските органи доказателства, че към момента на предоставянето на спорните кредити AFR още се е ползвало с доверието на банките и клиентите си предвид някои „специфични продукти, предлагани от специфични финансови институции“. Следователно Комисията не доказала, че AFR не е можело да получи пазарно финансиране при лихвен процент, подобен или близък до договорения с Регион NPDC и CAD. Ето защо Комисията не доказала, че спорните кредити са предоставили предимство на AFR.

156 Регион NPDC подчертава, че Комисията не доказва какво в настоящия случай различава поведението на жалбоподателите от поведението на частни инвеститори. Спорните кредити били предоставени, за да подпомогнат плана за възстановяване на AFR предвид неговите перспективи за развитие и възстановяване. AFR притежавало кредити и гаранции, свидетелстващи за доверието на търговските му партньори, и Комисията не доказала защо тези кредити и гаранции да

не позволяват на AFR да използва пазарни източници, за да преодолее възникналите затруднения.

157 Комисията оспорва основателността на доводите на Регион NPDC.

б) Съображения на Общия съд

158 За да се прецени дали дадена държавна мярка представлява помощ, следва да се определи дали на предприятието получател се предоставя икономическо предимство, което то не би получило в нормални пазарни условия (Решение на Съда от 11 юли 1996 г. по дело SFEI и др., C-39/94, Recueil, стр. I-3547, точка 60, Решение на Общия съд по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия, точка 74 по-горе, точка 243 и Решение на Общия съд от 3 март 2010 г. по дело Bundesverband deutscher Banken/Комисия, T-163/05, Сборник, стр. II-387, точка 35).

159 За тази цел е уместно да се приложи посоченият в обжалваното решение критерий, основан на възможностите на предприятието получател да договори разглежданите суми на капиталовия пазар при подобни условия. Трябва да се постави по-конкретно въпросът дали частен инвеститор би сключил разглежданата сделка при същите условия (Решение по дело Cityflyer Express/Комисия, точка 112 по-горе, точка 51).

160 В настоящия случай трябва да се отбележи, че в съображение 28 от обжалваното решение Комисията излага констатацията, че предвид финансовото му състояние AFR не е можело да получи на кредитния пазар средства при толкова изгодни условия като договорените с жалбоподателите, тъй като спорните кредити били предоставени без никакво обезпечение, гарантиращо тяхното връщане, а приложеният лихвен процент обикновено се използвал само при заеми,

„гарантирани с обичайни обезпечения“. Видно от анализа на практиката на финансовите пазари, извършен през 2004 г. от одиторска фирма по поръчка на Комисията (вж. точки 49 и 53 по-горе) и довел до приемането на Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти, при наличие на риск, подобен на този в настоящия случай — а именно когато предприятието е в затруднено положение и с ниска обезпеченост, — референтният лихвен процент се увеличава с 1 000 базисни пункта.

161 Освен това в съображения 29—32 от обжалваното решение Комисията основателно отхвърля представените от френските органи доказателства, че AFR още се е ползвало с доверието на банките и клиентите си към момента на предоставянето на кредитите. Всъщност за разлика от спорните кредити, които са със срок от три години, увеличението на овърдрафта по текущата сметка от частна банка съставлява съвсем краткосрочен заем и следователно анализът на риска за кредиторите не е един и същ. Фактът, че длъжникът може да получи краткосрочен заем, не е показателен за възможностите му да получи заем с по-дълъг срок, чието изплащане ще зависи от неговата способност да оцелее. Освен това авансовите плащания от клиентите на AFR са били гарантирани от финансова институция, което означава, че тези клиенти не са поели никакви рискове, свързани с финансовото състояние на AFR, и следователно не са имали причина да обусловят тези плащания от анализ на финансовата стабилност на дружеството, какъвто би направил кредиторът, когато преценява дали да предостави заем без обезпечение.

162 Следователно от обжалваното решение е видно, че Комисията е извършила необходимия анализ, за да се увери, че е било невъзможно получателят на помощта да договори заем на кредитния пазар при подобни условия. Освен това Регион NPDC не доказва, че този анализ е неправилен поради явна грешка в преценката.

163 Предвид изложеното по-горе петото правно основание по дело T-267/08 трябва да се отхвърли като неоснователно.

8. *По шестото правно основание по дело T-267/08, изведено от грешка в преценката относно размера на помощта*

а) По първата част от шестото правно основание по дело T-267/08, изведена от неопределеност на размера на подлежащата на възстановяване помощ

Доводи на страните

164 Регион NPDC твърди, че когато изисква възстановяването на дадена помощ, Комисията е длъжна да определи размера на помощта, която подлежи на възстановяване. Съдебната практика допускала Комисията да оцени помощта приблизително, ако са налице специфични трудности, но наличието на тези обстоятелства подлежало на пълен съдебен контрол от юрисдикциите на Съюза. В настоящия случай Комисията не изпълнила нито едно от своите задължения във връзка с определянето на размера на помощта, доколкото в обжалваното решение изобщо не определила този размер.

165 Ако е имала нужда от сведения относно действащия лихвен процент към момента на предоставянето на помощта, Комисията била длъжна да се допита до френските органи, за да получи тези сведения, или да даде задължителни указания на Френската република в този смисъл. Освен това Комисията не посочила никаква специфична трудност за установяване на точната стойност на помощта. Подобни трудности не съществували, тъй като, от една страна, изтеклият петгодишен период не бил твърде дълъг, за да се изяснят лихвените проценти, в сила при предоставянето на помощта през юли 2005 г., и от друга страна, установяването дали даден лихвен процент е по-нисък от пазарната стойност не представлявало непреодолима трудност за Комисията.

166 Комисията иска правното основание да бъде отхвърлено в тази му част.

Съображения на Общия съд

167 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика нито една разпоредба от правото на Съюза не изисква от Комисията да определя точния размер на подлежащата на връщане помощ, когато разпорежда връщането на помощ, обявена за несъвместима с общия пазар. Достатъчно е решението на Комисията да съдържа указания, позволяващи на адресата сам да определи този размер без прекомерни затруднения (Решение на Съда от 12 октомври 2000 г. по дело Испания/Комисия, C-480/98, Recueil, стр. I-8717, точка 25, Решение на Съда от 12 май 2005 г. по дело Комисия/Гърция, C-415/03, Recueil, стр. I-3875, точка 39 и Решение на Съда от 14 февруари 2008 г. по дело Комисия/Гърция, C-419/06, непубликувано в Сборника, точка 44).

168 В настоящия случай в съображение 58 от обжалваното решение Комисията посочва, че размерът на държавната помощ, отпусната под формата на кредити, е равен на разликата между реално дължимата лихва съгласно условията на кредитите и лихвата, която би била дължима, ако беше приложен референтният лихвен процент към момента на отпускането на помощта, увеличен с 800 базисни пункта.

169 Тази информация позволява на Френската република да определи самостоятелно, без прекомерни затруднения, размера на обявената за несъвместима помощ, като използва данните за минали периоди за динамиката на референтния лихвен процент, публикувани на уебсайта на генерална дирекция (ГД) „Конкуренция“ на Комисията.

170 От това следва, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно в първата му част.

б) По втората част от шестото правно основание по дело T-267/08, изведена от неправилна преценка на рисковата премия

Доводи на страните

171 Регион NPDC поддържа, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката по отношение на метода за изчисление на лихвения процент, който AFR е можело да получи на кредитния пазар, който в първото решение е изчислен като равен на референтния лихвен процент, в сила към момента на предоставяне на помощта, увеличен с 800 базисни пункта.

172 Регион NPDC признава, че Съобщението от 1997 г. относно референтните лихвени проценти предвижда, че референтният лихвен процент е базисен лихвен процент, който може да бъде увеличен в ситуации със значителен риск, но смята, че Комисията не е доказала, че в настоящия случай увеличението на референтния лихвен процент, което може да достигне „400 базисни пункта или повече" съгласно посоченото съобщение, трябва да бъде двойно на посочения в този текст размер.

173 Регион NPDC твърди, че в първото решение Комисията неправилно отпращала към Решение 2007/492/ЕО на Комисията от 24 януари 2007 година относно държавните помощи C 38/2005 (ex NN 52/2004), предоставени от Германия на Biria Group (ОВ L 183, стр. 27), за да обоснове това увеличение с 800 базисни пункта. Всъщност, противно на твърденията на Комисията, положението в двата случая не било сходно. В случая с Biria предоставената помощ се състояла в скрито дялово участие от повече от 2 милиона евро до края на 2010 г., т.е. дългосрочно участие, докато в настоящия случай ставало дума за кредит от 2 милиона евро, рисковете за който са поделени между два отделни субекта и който освен това

е предоставен за срок от три години, т.е. е краткосрочен, доколкото в Съобщението от 1997 г. относно референтните лихвени проценти средносрочните и дългосрочните заеми са определени като заеми със срок от пет до десет години. Освен това в случая с Biria съответното предприятие било определено като нестабилно, тъй като приело план по несъстоятелността, докато AFR не само че нямало подобен план, но и приело и приложило план за възстановяване.

174 Регион NPDC счита, че при всички случаи Комисията не може да определя лихвения процент, който предприятието би могло да получи на кредитния пазар, въз основа на изолирано решение, в което освен това фактическата обстановка се различава от случая на AFR. Подобен подход вредял на предвидимостта и на правната сигурност. Така решенията на Комисията в тази област ставали произволни. При липсата на ясна рамка Комисията можела да злоупотреби с предоставената ѝ дискреционна власт при определянето на размера на увеличението на референтния лихвен процент, например като приложи достатъчно високо увеличение, за да не попадне помощта в обхвата на правилото de minimis.

175 Според Регион NPDC Комисията сама признала пропуските в своя метод за изчисление на референтните и сконтови лихвени проценти в Съобщението си от 2008 г. относно референтните лихвени проценти, което отменя и заменя Съобщението от 1997 г. относно референтните лихвени проценти.

176 Освен това в отговор на писмен въпрос на Общия съд Регион NPDC добавя, че оспорва новия метод за изчисление, възприет в обжалваното решение, поради това че Комисията не уточнила дали възприетата основа за изчисление е едногодишен лихвен процент Euribor, тримесечен лихвен процент на паричните пазари или друга основа за изчисление.

177 Комисията оспорва основателността на доводите на Регион NPDC.

Съображения на Общия съд

178 Следва да се отбележи, че с изключение на довода, посочен в точка 176 по-горе, представените от Регион NPDC доводи в рамките на тази втора част от настоящото правно основание засягат метода за изчисление, изложен от Комисията в първото решение, а не този, който е посочен в обжалваното решение. Всъщност Регион NPDC не преформулира това правно основание при изменението на своите искания и правни основания след оттеглянето на първото решение и приемането на обжалваното решение.

179 Методът за изчисление на рисковата премия, използван от Комисията в обжалваното решение, се различава от използвания в първото решение. Както бе установено в точки 49—55 по-горе, този метод се основава — за разлика от метода в първото решение — на анализ на практиката на финансовите пазари по отношение на рисковите премии в случай на кумулиране на рискове, свързани с кредитоспособността на предприятието и предлаганите обезпечения.

180 В отговор на писмен въпрос на Общия съд Регион NPDC посочва, че поддържа настоящото правно основание във втората му част, „доколкото Комисията отново не представя убедителни съображения за обосноваване на метода за изчисление, който използва, за да оцени елементите на помощта".

181 Следва да се установи, че в доводите на Регион NPDC се смесват въпросите за процесуалното изискване за мотивиране и преценката по същество. Съгласно съдебната практика, цитирана в точка 45 по-горе, задължението за мотивиране

представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се различава от въпроса за материалната законосъобразност на спорния акт. В случая трябва да се отбележи, че пълнотата на мотивите е установена при разглеждането на първото правно основание по дело T-267/08 и второто правно основание по дело T-279/08.

182 Що се отнася до възпроизведения в точка 181 по-горе довод на Регион NPDC, че в обжалваното решение не е посочена основата на изчислението, следва да се приеме, че основата на изчислението, а именно приложимият референтен лихвен процент, ясно и точно е определена в Съобщението от 1997 г. и в Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти, като и двете са публикувани в Официален вестник и обжалваното решение препраща към тях. Съгласно Съобщението от 1997 г. относно референтните лихвени проценти, приложимо към датата на предоставяне на кредитите и до 1 юли 2008 г., референтният лихвен процент се счита за равен на средната стойност на индикативните лихвени проценти, регистрирани в предишните месеци септември, октомври и ноември, коригира се отново в течение на годината, в случай че се различава с повече от 15 % от средната стойност на индикативните лихвени проценти, отбелязани през последните 3 месеца, като самият индикативен лихвен процент е определен по отношение на Франция като петгодишен междубанков суапов курс в съответната валута плюс комисиона от 0,75 пункта (75 базисни пункта). В Съобщението от 2008 г. относно референтните лихвени проценти, в сила от 1 юли 2008 г., се приема, че основният лихвен процент се изчислява на базата на едногодишен IBOR, и точно се определят условията за актуализация на този лихвен процент. Данните за референтните лихвени проценти от минали периоди, публикувани на уебсайта на ГД „Конкуренция“ на Комисията, както впрочем бе припомнено в точка 169 по-горе, позволява лесно да се определи какъв е приложимият в случая референтен лихвен процент. Следователно настоящото оплакване трябва да се отхвърли като неоснователно.

183 Поради това настоящото правно основание трябва да се отхвърли във втората му част.

184 Ето защо шестото правно основание по дело T-267/08, изведено от неопределеност на размера на подлежащата на възстановяване помощ, трябва изцяло да се отхвърли.

9. *По седмото правно основание по дело T-267/08, изведено от нарушение на правото на защита в съдебното производство и от злоупотреба с власт*

а) Доводи на страните

185 Регион NPDC заявява, че Комисията се възползвала от приемането на обжалваното решение, за да обоснове анализа си, тихомълком да включи допълнителни съображения и по този начин да отговори на писмените му изявления в съдебното производство. Като включила в обжалваното решение нови съображения относно планираните от AFR мерки за възстановяване и относно метода за изчисляване на размера на помощта, Комисията искала да обезсмисли жалбата на Регион NPDC, което представлявало нарушение на правото на защита и злоупотреба с власт.

186 Комисията иска настоящото правно основание да бъде отхвърлено.

б) Съображения на Общия съд

187 Според Регион NPDC, като включва в обжалваното решение нови съображения, предназначени да дадат отговор на писмените му изявления, Комисията искала да обезсмисли жалбата му, което представлявало нарушение на правото на защита в съдебното производство и злоупотреба с власт.

188 На първо място следва да се прецени дали Комисията законосъобразно е оттеглила първото решение.

189 В това отношение е необходимо да се припомни съдебната практика във връзка с оттеглянето на административни актове, предоставящи субективни права или друг вид предимства на адресата. При условие че са спазени принципът на защита на оправданите правни очаквания и принципът на правна сигурност (вж. Решение на Съда от 24 януари 2002 г. по дело Conserve Italia/Комисия, C-500/99 P, Recueil, стр. I-867, точка 90 и цитираната съдебна практика) и при условие че актът е оттеглен в разумен срок (Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело González y Díez/Комисия, T-25/04, Сборник, стр. II-3121, точка 97), Съдът приема, че институциите на Съюза имат правото да оттеглят решенията, които са благоприятни за съответния им адресат, ако същите са незаконосъобразни.

190 На още по-силно основание институциите на Съюза имат право да оттеглят и незаконосъобразни решения, които не създават права за адресата, каквото е обжалваното решение. Всъщност в тази хипотеза няма съображения за защита на оправданите правни очаквания и на придобитите от адресата на решението права, които да се противопоставят на оттеглянето (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 10 юли 1997 г. по дело AssiDomän Kraft Products и др./Комисия, T-227/95, Recueil, стр. II-1185, точка 41). Освен това трябва да се отбележи, че Комисията надлежно мотивира оттеглянето в съображения 8—12 от обжалваното решение.

191 Следователно Комисията законосъобразно е оттеглила първото решение.

192 Що се отнася до включването на нови съображения в обжалваното решение, и по-точно на съображения относно приетите от AFR мерки за възстановяване, следва да се приеме, че Комисията ги включва, за да отговори по-подробно, отколкото в първото решение, на представените от жалбоподателите доводи при обжалването по съдебен ред. Когато се вземат под внимание доводи,

представени от самите жалбоподатели, не може да е налице нарушение на правото им на защита в съдебното производство.

193 По отношение на новите съображения относно метода за изчисляване на рисковата премия следва да се установи, че те наистина не са били обсъдени при условията на състезателност в производството относно първото решение. За сметка на това те са обсъдени пред Общия съд, тъй като жалбоподателите бяха поканени да представят становищата си по обжалваното решение. Това обсъждане впрочем позволи на един от двамата жалбоподатели, CAD, да оспори тези нови съображения, като оплакването му бе разгледано в точки 49—55 по-горе. Следователно принципът на състезателност в производството пред Общия съд е спазен.

194 Оттук следва, че оплакването за нарушение на правото на защита в съдебното производство трябва да се отхвърли като неоснователно.

195 Регион NPDC поддържа също така, че въвеждането на нови съображения в обжалваното решение целяло да обезсмисли жалбата му и представлявало злоупотреба с власт.

196 Съгласно съдебната практика понятието за злоупотреба с власт се отнася до ситуация, при която административен орган използва правомощията си за цел, различна от тази, с оглед на която те са му предоставени (Решение на Съда от 13 ноември 1990 г. по дело Fedesa и др., C-331/88, Recueil, стр. I-4023, точка 24 и Решение на Съда от 10 май 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-400/99, Recueil, стр. I-3657, точка 38). Решението е опорочено поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства се установява, че е било прието с подобна цел (вж. Решение на Общия съд от

9 септември 2010 г. по дело Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-387/08, непубликувано в Сборника, точка 159 и цитираната съдебна практика).

197 В настоящия случай Регион NPDC не доказва, че Комисията е използвала правомощията си за оттегляне и приемане на ново решение с друга цел, а не с цел да отстрани нарушението, засягащо първото решение, и да се произнесе по наличието на държавна помощ и нейната съвместимост с общия пазар.

198 Следователно оплакването за злоупотреба с власт трябва да се отхвърли.

199 Оттук следва, че настоящото правно основание трябва изцяло да се отхвърли.

200 Ето защо предвид всичко изложено по-горе настоящите жалби трябва да се отхвърлят като неоснователни.

По съдебните разноски

201 Съгласно член 87, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане, а съгласно параграф 3, първа алинея от същия член Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски поради изключителни обстоятелства.

202 В настоящия случай следва да се отбележи, че Комисията не е поискала жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

203 Освен това трябва да се установи, че Комисията признава, че първото решение, първоначален предмет на настоящите жалби, е незаконосъобразно поради непълнота на мотивите, и че по тази причина тя го е оттеглила.

204 При тези обстоятелства всички съдебни разноски следва да бъдат заплатени от Комисията, с изключение на разноските, които жалбоподателите са направили след връчването на решението за оттегляне на първото решение и които те следва да понесат.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Няма основание за постановяване на решение по исканията за отмяна на Решение C (2008) 1089 окончателен на Комисията от 2 април 2008 г. относно държавна помощ C 38/2007 (ex NN 45/2007), предоставена от Франция в полза на Arbel Fauvet Rail SA.

2) Отхвърля жалбите.

3) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски с изключение на разноските на Région Nord-Pas-de-Calais и Communauté d'agglomération du Douaisis, направени след уведомяването им за Решение C (2010) 4112 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 г. относно държавна помощ C 38/2007 (ex NN 45/2007), предоставена от Франция в полза на Arbel Fauvet Rail SA, с което се оттегля Решение C (2008) 1089 окончателен.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 май 2011 година.

Подписи

Съдържание

Фактическа обстановка ..... II - 2007

Производство и нови обстоятелства в хода на производството ..... II - 2009

Искания на страните ..... II - 2011

От правна страна ..... II - 2012

А — По процесуалните последици от оттеглянето на първото решение и от замяната му с обжалваното решение ..... II - 2012

Б — По искането за отмяна на обжалваното решение ..... II - 2013

1. По допустимостта на петото правно основание по дело T-279/08 .... II - 2014

а) Доводи на страните ..... II - 2014

б) Съображения на Общия съд ..... II - 2015

2. По първото правно основание по дело T-267/08 и по второто правно основание по дело T-279/08, изведени от неизпълнение на задължението за мотивиране ..... II - 2017

а) Доводи на страните ..... II - 2017

б) Съображения на Общия съд ..... II - 2018

По първото правно основание по дело T-267/08 ..... II - 2020

По второто правно основание по дело T-279/08 ..... II - 2020

— По първата част, изведена от непълнота на мотивите относно метода за изчисление на размера на помощта II - 2021

— По втората част, изведена от липсата на мотиви, произтичаща от „общото и недиференцирано“ разглеждане на предоставените на AFR кредити. . . . . II - 2024

3. По второто правно основание по дело T-267/08, изведено от нарушение на правото на защита и на принципите на състезателност, равенство, добра администрация, зачитане на конституционната идентичност на държавите членки и защита на оправданите правни очаквания, и по първото правно основание по дело T-279/08, изведено от нарушение на правото на защита и на принципа на състезателност . . . . . II - 2026

а) Доводи на страните . . . . . II - 2026

б) Съображения на Общия съд . . . . . II - 2028

4. По третото правно основание по дело T-267/08, изведено от явна грешка в преценката, доколкото не е взета предвид правната специфика на субекта, отпуснал помощта. . . . . II - 2036

а) Доводи на страните . . . . . II - 2036

б) Съображения на Общия съд . . . . . II - 2037

5. По първата част от четвъртото правно основание по дело T-267/08, изведена от грешка в преценката по отношение на произхода на средствата, и по четвъртото правно основание по дело T-279/08, изведено от грешка в преценката относно понятието за държавни ресурси . . . . . II - 2038

а) Доводи на страните . . . . . II - 2038

б) Съображения на Общия съд . . . . . II - 2039

6. По втората част от четвъртото правно основание по дело T-267/08, изведена от грешка в квалификацията на AFR като предприятие в затруднено положение, и по третото правно основание по дело T-279/08, изведено от грешка в преценката относно понятието за предприятие в затруднено положение . . . . . II - 2042

а) Доводи на страните . . . . . II - 2042

б) Съображения на Общия съд ..... II - 2046

7. По петото правно основание по дело T-267/08, изведено от грешка в преценката на евентуалното предимство, което AFR е извлякло от кредитите ..... II - 2054

а) Доводи на страните ..... II - 2054

б) Съображения на Общия съд ..... II - 2055

8. По шестото правно основание по дело T-267/08, изведено от грешка в преценката относно размера на помощта ..... II - 2057

а) По първата част от шестото правно основание по дело T-267/08, изведена от неопределеност на размера на подлежащата на възстановяване помощ ..... II - 2057

Доводи на страните ..... II - 2057

Съображения на Общия съд ..... II - 2058

б) По втората част от шестото правно основание по дело T-267/08, изведена от неправилна преценка на рисковата премия ..... II - 2059

Доводи на страните ..... II - 2059

Съображения на Общия съд ..... II - 2061

9. По седмото правно основание по дело T-267/08, изведено от нарушение на правото на защита в съдебното производство и от злоупотреба с власт ..... II - 2063

а) Доводи на страните ..... II - 2063

б) Съображения на Общия съд ..... II - 2063

По съдебните разноски ..... II - 2066